

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

LA PURESA

Déu els cria i ells s'ajunten.

"FIELD"

IMMILLORABLE MAQUINA
DE TALLAR CABELL, A
8 PTES.

DEMANEU-LA A

Ganiveteria ARTERO

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Don Juan Tenorio

(SONOR 1935)

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

AMOR DE MADRE

en espanyol, per Françoise Rosay

MÚSICA SOBRE LAS OLAS

per Carole Lombard

PASTO DE MUJERES

per Victor Mc. Laglen

REVISTA I DIBUIXOS

COMPREU

tots els divendres
L'ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

**La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna**

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

¿Per on s'ha d'agafar?

ORNEM a pasar dies d'observació callada. No podem fer res més.

**

Ja sabem que publicar una caricatura del Lerroux, desitjant-li que reposi en pau, — malgrat això esdevingui després l'afer

Strauss —, és un perill per a la República.

**

Els Diputats no van al Congrés, però cobren les dietes.

¿Es podrà dir això, *Donya Censura*?

Tal vegada també perjudicarem la República de determinats senyors, si remarcuem que els que voten aquestes lleis que ens han de salvar, se'n preocupen tan poc que deixen que les faci el qui vulgui.

Així és l'eixam dels «salvadoristes» de dreta.

Tot el gran bé que fa a la Pàtria és cobrar sense ni prendre's la molèstia de fer veure que treballen!

**

—Com us tracten, nois!!

—Es allò de la pacificació dels esperits i de la convivència!

—¿La convivència amb qui?

—En política no es conviu sinó quan la convivència, — per tortuosa que sigui —, és necessària!

**

«El retorn a la normalitat és afer de pocs dies». Això s'havia dit des del banc blau.

Pel que esdevé, suposem que ja hem tornat a la normalitat.

Però a una normalitat especialíssima: l'única possible, segons sembla.

¿Què hi farem? Qui mana, mana.

I consti que nosaltres diferenciem el manar del governar.

**

Un radical defineix la República:

«Es una dama d'una gran pitrera generosa». Així és! Sobretot per alguns radicals.

Una dama d'abundosa pitrera i d'una gran generositat nutrícia.

**

«Em sacrifico per a la Pàtria!»; «Ho faig tot en holocaust a la República!» «El meu amor a la Pàtria m'arrossegaria als més grans sacrificis!»

Comencem a dubtar de tots aquests grans amors a la Pàtria. I ja hi ha vegades que fins creiem que si

«Guzmán el Bueno», va llençar el punyal per damunt les muralles perquè li sacrificuessin el fill, fou perquè el fill no li servia per a res o perquè s'havia assabentat

**

Ens imaginem certs acomiadaments especialíssims. ¿Com devia ésser l'acomiadament del senyor Pic i Pon a les Cases Grans?

Un crespó posat damunt de moltes rialletes. I una marxa fúnebre tocada per una invisible banda... diguem-ne municipal.

**

Tot, tot són sacrificis!

Llegiu: Ens ho ha dit el Cirera i Voltà, tot just tornat de Madrid:

—«No vull cap càrrec. Estic davant del partit per a fer-hi una política nova, una política d'ideal, de sacrifici»...

¿Qui sap si haurà arribat l'hora de demanar que aquests senyors no es sacrificuin tant!...

El senyor Lerroux es sacrificava. El senyor Pic i Pon feia grans sacrificis. Ara el senyor Cirera i Voltà també els vol fer.

En el que no estem conformats és que això sigui una política nova. Es tracta d'una política que fa molts anys que es fa amb grans resultats: la política del sacrifici!

Ai, sí!!

**

El senyor Goicoechea i Coscolluela, també es sacrificarà així que pugui. De moment ens ha assegurat que tot el que fa «Renovación Española» és en benefici d'Espanya.

Hi ha coses que no semblen possibles i una d'aquestes és la que existeixin senyors que ens vinguin a parlar de Monarquies beneficioses per a la Pàtria.

La història ens mostra l'ensorrament d'Espanya sota el pes feixuc dels seus monarques i dels seus monarquitats. El que nosaltres hem pogut veure del darrer Borbó és prou explícit perquè servis d'alliçonament definitiu. La penúltima dictadura, — la d'en Primo de

Ha mort Lluís Bello. Fou un home extraordinari. Era ben be l'home que calia als nostres temps, però no semblava dels nostres temps.

«L'Esquella» plora la seva mort i acompanya als seus al dol, que fem també nostre.

Rivera—, fou la que inaugura això de les subscripcions públiques per als pobres dels grans negocis.

Doncs, malgrat tot això, i malgrat la coneixença absoluta que tenim de certs homes, encara és possible fer programes, fent servir d'alcajota la Pàtria, i cantant les excel·lències del podrimener passat.

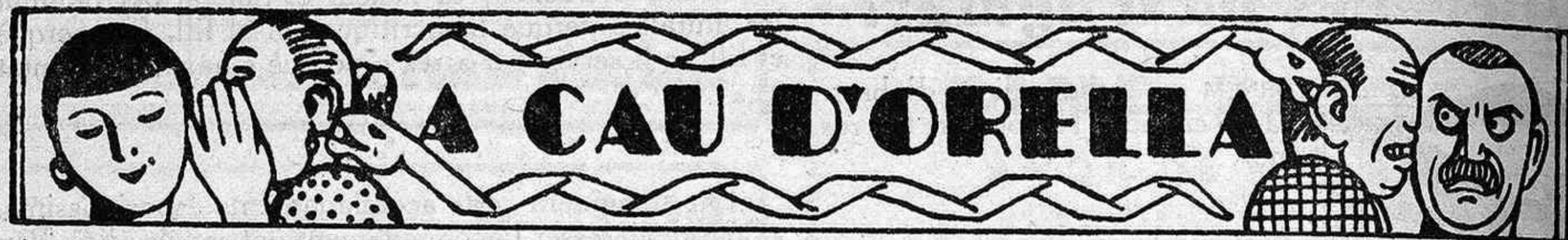
**

El 17, míting Gil-Robles, Cirera Volta'l, a la Monumental.

¡Serà un gran espectacle!

Preparem-nos a escoltar que ens estimen molt.

Aquest dia les ràdios locals, — mudes en tantes ocasions —, cal suposar que deixaran que l'eloqüència dels oradors arribi a totes les cases.

L'home de la por

Ja no és l'home del sac el que espanta els infants. Ara és l'home del carnet electoral.

Ahir, vora les nou del vespre, érem a casa d'un amic. Tocava la ràdio.

Tot d'un plegat l'amic para la conversa que sosteníem i dirigint-se als seus dos infants els diu: «—Aparen, a dormir. Mireu que està a punt de sentir-se l'home del carnet electoral!»

No havia acabat de dir això quan la Ràdio Barcelona aboca una veuarra d'home damunt el menjador de casa l'amic: «—Ja teniu el carnet electoral?»

Els nens, esglaiats, deixen, a tota pressa, la taula on mandrejaven.

Ja en el llit, es tapen el cap pensant en aquest home misteri —per ells tenebra i urpes—, que crida des de la Ràdio Barcelona dues vegades cada dia: «¿Ja teniu el carnet electoral?»

J. Datzira

—¡Pobres radicals, com corren!
—Desprée d'entopazar.

Notícies sense importància

1. Es diu que el Rocha vol pledejar la seva destitució de Ministre davant del Tribunal Contencios-Administratiu.

No podia ésser destituït així. Ell ja era Ministre de plantilla.

2. Diumenge. Surten al camp un grup de nois i noies. Utilitzen el Metro Transversal.

Escoltem aquesta observació feta per una noia de la colla: la de més seny, naturalment:

—Nois, alerta amb expansionar-se. Ni cap visca, ni cap demostració. Si arribaven a saber que som radicals, tots els del Metro es cordarien l'americana.

3. Estan a punt d'ésser inaugurades unes catorze casetes per al despatx del Carnet Electoral.

Tothom en fa elogis; es tracta d'un casetes precioses i de bon preu: unes nou o deu mil pessetes cada una, segons diuen.

Ciudadans: apresseu-vos a treure el Carnet Electoral!

4. «Sóc el «Lleó», els altres són la «serpent». «Encara volen conversar amb una «grandesa» caiguda.»

Tot això és d'un grotesc tan pujat i d'una mentalitat tan primària, que escriuix.

Vanitat barrejada amb analfabetisme, l'analfabetisme pitjor, l'enciclopèdic. Barra i xerrameca de fullaraca al servei d'una cobdícia. Oblit d'allò més elemental que ha de saber un polític: veure la realitat.

Ai «¡grandeza caída!» ¡I pensar que un home així deu esguardar la posta de sol i es deu creure una supervivència de Napoleó a Santa Helena!

Els ploramiques

Va plorar en Lerroux! ¡I sabem que les seves llàgrimes clamen venjança!

Va plorar Salazar Alonso. A Madrid Ja canten:

¡Las lágrimas de Alonso
—corazón, corazón, Teresita—,
las lágrimas de Alonso,
a mí me hacen llorar!

Que acaba de plorar en Pic i Pon. En acomiadar-se dels seus companys i addictes, a la sortida de l'Ajuntament, Pic i Pon va llançar, ennuegat de llàgrimes, un «¡ Viva España!»

Suposem que es deu tractar d'un d'aquells clàssics : « ¡ Viva España cuan Honra ! »

Suposem, també, que els acomiadants contestaren el « Viva España » pic-i-ponià amb gran fervor.

Per a ésser polític s'han de tenir moltes condicions : fins la de poder ploriquejar en el moment oportú ; amb competència amb els còmics de teatre i de cinema.

¿ Què sap fer ?

— « ¿ Què sap fer ? Res ? »

— « Ingressi'l a una societat política. Allà, amb mitges excuses, el faran empleat municipal. »

¿ Exageraments nostres ?

Veritats.

Se'ns assegura que en les flamants oficines del Carnet Electoral, ultra la senyoreta que fa de bon veure, hi ha entrat « adeptes » que no saben ni llegir ni escriure. I no parlem dels que hi cuegen afavorits amb un plaent repòs.

I tot això, portat per aquells senyors que tan s'escriu de l'entrada d'empleats que feren les Esqueres, i d'aquells que feien un cartell electoral que parlava de la seva « antiempleomania ».

Amunt ! Avall ! Presions

— « En aquest cas deixarem d'apuntalar el Govern ! »

— « Si no es fa això no compti amb nosaltres ! »

I l'Ulled va a Madrid a conferenciar amb el Cap, « hasta la muerte », i en Rahola ve a Barcelona a parlar amb l'amo dels gratacels de la Via Laietana.

— « Mire, jefe, que nuestro partido en Barcelona se deshace. Apriete usted. »

— « Bastante trabajo tengo con lo del « straperlo ». ¡ Arréglense ustedes, con su política de Barcelona ! »

Els excessius

L'escena en una caseta-expeneduria de Carnets Electorals.

El sol.licitant de carnet dona el nom : — « Fernando Cortès. »

L'excessiu apunta : — « Fivaller Cortès ! »

— « Li he dit Fernando Cortès. »

— « Fernando, en castellà, però Fivaller en català. Li tradueixo el nom... »

El sol.licitant del carnet veu visions : — « Fernando, és Fivaller en català ? »

— « Sí, senyor. Del carrer de Fernando se'n diu Fivaller. Fernando, era abans. Fivaller, és ara. »

L'anècdota del excessiu és rigurosament històrica.

Ja sabem el secret !

Sabem el secret del perquè un acte públic de l'Esquerra va sempre seguit d'un acte públic de la C. E. D. A. : — « Per demostrar la superioritat de la C. E. D. A. damunt les Esqueres ! »

Així ens ho acaba de fer saber el senyor Gil Robles.

— « Això que hi hagi una reacció esquerrana és un « bluf ». Sense la propaganda que fan, les Esqueres no existirien. »

La Censura —segons es veu—, permet que es faci una gran propaganda esquerrana i per torna cal suposar que deu restringir molt la propaganda de la C. E. D. A. Cert ! Certíssim, com tot el que diu el Gil Robles.

Als mítings de l'Azaña no hi va ningú. Els de la C. E. D. A., vessen.

A Barcelona s'intentà d'organitzar un acte d'Esqueres. Les autoritats, sempre vetllant per la propaganda esquerrista, van prohibir el míting ; segurament per por que les Esqueres no hi tinguessin ningú. El 17, « Acció Popular, dita Catalana », fa un míting a la Monumental. Per poca gent que hi vagi n'hi anirà més que al míting de l'Esquerra, que no es va permetre que es fes ! Un nou èxit !

I així —tan palesament demostrat que això de les Esqueres és un mite—, els polítics de gran vidència es donen immediatament compte de la privilegiada situació que tenen. I creuen —amb molta de raó—, que no cal fer eleccions. ¿ Per què molestar el país amb una enutjosa consulta electoral, quan aquesta consulta —enrobustint el partit—, els privaria de fer els mai prou ben ponderats equilibris que els permet fer el bloqueig ?

¡ Quin home de grans perspectives és el senyor Gil Robles !

Escenes patètiques

Ho foren totes les de l'acomiadament del senyor Pic i Pon a l'Ajuntament : escenes patètiques, patètiquíssimes !

El senyor de Jaumar i de Bofarull va abraçar-lo. En aquest abraç històric la mà esquerra del senyor de Jaumar estava un xic aixecada damunt del cap d'en Pic. Un dels assistents va comentar amb un altre : — « Sembla que li vulgui clavar un punyal ! »

El senyor Culi i Verdaguer gairebé plorava.

Entre els qui acomiadaven el senyor Pic circulava la nova que, ara, la preponderància del partit a l'Ajuntament, la sostindria el senyor Jesús Ulled, un dels elements més honorats del radicalisme.

A Montserrat

— Ens hem esbravat !

— No hi ha com ésser de l'olla !

En una cosa fou excessiu el senyor Pic: — això segons unànime opinió dels assistents a l'acte:

—«Sóc l'home més honrat de Barcelona» — diuen que va dir el senyor Pic.

El més honrat, pot ésser que no, senyor Pic. Tan, tan honrat com molts dels barcelonins de la gran Casa, això sí!

En Culi i Verdaguer

—«Ara quan pugin els nostres».

Quins deuen ésser els del senyor Culi i Verdaguer?

A la Casa Gran diu que li diuen l'home de les reve-
rències. En té per a tothom.

—«Senyor Maurín, m'agradarà molt tenir un lli-
bre de vostè dedicat. Vostè té molt bones teories!»
I Maurín dedica un llibre al senyor Culi i Verdaguer.

—Ve un míting de l'Azaña; el senyor Culi hi va.

Entren els de la C. E. D. A. — «Oh, tenen molt bones, molt bones teories!»

S'acomiada en Pic; en Culi llagimeja.

Vénen militars: —«Bones teories! Bones teories!»

I la solució continua en peu: —«Ara, quan pugin els nostres?»

Resolgui'ns l'enigma, senyor Culi i Verdaguer!

Els de la Lliga

Els de la Lliga, després del 14 d'abril, no podien visitar Macià.

Ara poden visitar en Pic i Pon. Tots han d'anar a casa «l'home més honrat de Barcelona», a deixar tarja, des d'en Cambó al senyor Puig i Cadafalc.

No és que en fem escarafalls, no. Ho constatem, res més!

Entre els homes més honorats de Barcelona també s'hi compten els de la Lliga.

GLOSSARI

Els copets de Sant Pasqual Bailon

A Castelló de la Plana hi ha unes monges molt simpàtiques que, si no m'erro de casa, broden com uns àngels i fan unes confitures que són un tast de les delícies del paradís. No sé si, de més a més, com a prova de humilitat, fan la competència a les bogades i planxadores del país. El que molts no ignoraven, i ara ja ho sap tothom, és que les religioses de Castelló són guardadores del cos venerable i incorrupte de Sant Pasqual Bailon. Pel que es veu, més ben dit, pel que es sent, a més de les virtuts pròpies d'un sant amb tots els ets i uts, Sant Pasqual Bailon posseeix el do —do sobrenatural, naturalment— d'ésser com una mena de baròmetre detonant dels esdeveniments de certa importància, amb preferència polítics.

No ens consta que Sant Pasqual Bailon hagués anunciat per mitjà dels seus copets característics la declaració de la darrera guerra gran, la revolució russa o el número de la grossa de qualsevulla riça de Nadal. Tampoc no ha previst, per exemple, el robatori d'objectes sagrats a l'església de Xirivella... ¡A menys que les monges es limitin solament a donar compte dels copets que els convenen! Sigui com sigui, l'especialitat de les performances sorolloses de Sant Pasqual Bailon és la política menuda. Es van sentir els cops quan es produí la sublevació del general Sanjurjo, i una altra vegada, quan morí, a París, el pretendent al tron d'Espanya, Jaume de Borbó. El darrer cop conegut ha coincidit amb el canvi de collars conegut per la crisi de l'«Straperlo». Es veu que això s'ha comentat molt al Cel i ha preocupat tant Sant Pasqual Bailon, que li ha fet donar un dels cops més forts i esglaiadors que hom li hagi sentit.

Val a dir, que Sant Pasqual Bailon ha tingut antecedents i precedents dins del seu mateix gremi celestial. Quan els exèrcits de Napoleó van invadir el nostre

país, es van registrar alguns casos d'avisos d'ultrainterregne tan divertits com inoperants. Es conta que Sant Narcís, el patró de Girona, va obrir diverses vegades els ulls i la boca i àdhuc va arribar a engrapar, amb el puny clos, el bastó de comandant que hom li va oferir en nomenar-lo General.

A Barcelona, mentrestant, el cos incorrupte de Sant Oleguer donava senyals de viva agitació. El rostre s'animava i s'acoloria, mentre el braç esquerre del sant s'aixecava i movia dos dits de la mà en forma de cua de peix, bo i fent aquell gest característic dels andalusos supersticiosos quan volen allunyar un malefici.

Total, i ara aneu a fer cas d'aquests prodigis, que si no arriba a ésser l'obstinació d'Alvarez de Castro i dels gironins, els francesos haurien fet simplement un passeig militar a cor que vols, cor que desitges. A Barcelona, Sant Oleguer no va privar que la ciutat restés en poder dels invasors fins que aquests se'n van anar empesos pel vent de derrota que bufaven els russos i els anglesos, els veritables vencedors de Napoleó. És més, el nostre sant patró, que tantes manifestacions havia fet, en forma de gestos, va permetre que fossin sacrificats Pou, Gallifa, Massana, Portet i altres companys màrtirs que van aixecar el crit contra l'invasor.

Ja sé que això molestarà els qui de la religió i dels seus herois en fan un teixit de falòrnies i una font de taumatúrgia recreativa. Estic cert, però, que la gent que es pren aquestes coses amb més seriositat —entre ells, els qui calcen mitra i els qui llueixen barbes sàvies— rebutjarà la trista gràcia dels copets de Sant Pasqual Bailon, com la dels vells prodigis de Sant Narcís i de Sant Oleguer i les llagues de Sor Patrocini.

PANICAL

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

Esports

Cronòmetre

ELS CAMPIONATS DE LLIGA

Comencen els campionats nacionals de Lliga el proper diumenge. Anem a fer un estudi general de la competició en els diferents grups. Resulta una tasca difícil aventurar un pronòstic a l'avençada del que al cap de les jornades haurà de produir la competició per punts més qualificada per a merèixer els honors de veritable campionat d'Espanya. Desconeixem la forma actual de molts clubs als quals no hem vist actuar encara, i és absurd voler preveure com hauran d'anar les coses i cadascun dels tres grups de Segona Divisió, així com en el grup dels dotze de Primera.

Malgrat tot, anem a exposar la nostra impressió que no és més que una apreciació personal sense intenció de presumir de doctors ni pretendre creure que els fets s'hauran d'ajustar exactament a les nostres suggestions.

Concorren a la competició de Primera Divisió dotze clubs, com l'any passat, que al capdavant de la prova hauran jugat 22 partits. Avui veiem en els clubs històrics, equips joves, tot just ascendits de la segona divisió i de joc ràpid i eficaçíssim, com són Ossassuna i Hèrcules i en canvi han desaparegut noms tradicionals com el Donostia i el bilbaí Arenes.

Els dotze clubs del primer grup, són Oviedo, Atlètic de Bilbao, Betis, Ossassuna, Hèrcules, Madrid, Ràcing, Atlètic de Madrid, València, Sevilla, Espanyol i Barcelona.

Podran produir-se alts i baixos en la competició, però creiem que a les acaballes Madrid, Oviedo, Barcelona, Atlètic de Madrid i Hèrcules es trobaran igualats per als primers llocs.

El Sevilla i el Betis potser no donin de si el que van donar darrerament emportant-se'n, a Andalusia, els títols de Lliga i Copa. Ambdós tenen bons equips, i en darrer cas potser el Sevilla sigui el qui ens faci quedar més malament per la tasca defensiva d'Eizaguirre i els seus defensors, puix que la resta de l'equip no la creiem en forma física remarcable.

El Barcelona, si comença amb bons reforços per suplir els seus davanters i en Raich va prenent un xic més de confiança

per lligar amb la resta del conjunt, potser tingui enguany el camí franc per aconseguir el títol de campió, puix que l'Hèrcules, malgrat ésser un equip difícil, pagarà l'estrena en partits d'empenta, l'Oviedo no és de creure que deixi d'ensopegar sovint fora de casa i l'Atlètic de Madrid i el Madrid, encara que siguin equips temibles, els caldrà alguns partits de Lliga per posar-se a to, car avui no estan ni l'un ni l'altre com deuriem estar per fer honor a la seva significació.

El Barcelona té la paraula. Sàvia direcció, encert de l'entrenador... i potser per als futbolistes catalans hi hagi festa absoluta en acabar la competició de Lliga.

De l'Espanyol s'ha de dir que no està en tan mala situació com semblava, i que és molt possible que faci un vuitè lloc a la classificació.

Passem ara a tractar per alt de la Segona Divisió.

Al primer grup juguen Saragossa, Avilès, Valladolid, Deportivo Coruña, Nacional, Celta, Vigo i Sporting.

Creiem que el Saragossa no té enemic i que, possiblement, amb ell es classifiqui el Celta per jugar la competició final, amb els guanyadors primer i segon dels altres dos grups.

Al Segon Grup les coses ja aniran més difícils i igualades. Sabadell, Júpiter, Girona, Irun, Baracaldo, Badalona, Donostia i Arenes, formen un grup magnífic, quasi comparable a un complement de Primera Lliga. El pronòstic es fa difícil. Ens plauria veure classificats dos equips catalans, però l'Irun es troba avui en forma excel·lent; el Baracaldo no és equip menyspreable i l'Arenes, que darrerament ha guanyat l'Atlètic de Bilbao, tampoc no ens sembla candidat petit. Potser Sabadell i Arenes aconseguixin la classificació.

Queda el Tercer Grup de Segona Divisió. Hi juguen Recreativo, Gimnàstic, Múrcia, El Levante, Mirandilla, Xerès i Malacitano.

Es difícil de preveure el resultat. El Mirandilla farà un bon paper als partits jugats al seu camp, el mateix que el Xerès. Múrcia i Levante potser arribin destacats a la darrera jornada.

Cal esperar, ara, que comenci la competició que enguany en els grups de Segona Divisió potser sigui més emocionant i difícil que en la Primera Divisió de Lliga.

AQUELL

Altaveu indiscret

PRONOSTIC DE FUTBOL

El campionat de Catalunya ha finit i no ens ha deixat del tot malament en els nostres pronòstics. Vam dir que el Sabadell i el Girona empatarien a un gol i el resultat ens ha donat la raó, puix que fou exacte. El Barcelona ens féu quedar malament empatant amb l'Espanyol, quan havíem cregut en una victòria mínima. El Poble Nou va vèncer d'un gol de diferència quan havíem pronosticat un empat.

Per a diumenge tenim a la Primera Divisió de Lliga els següents partits. Ens atrevirem a llençar el pronòstic a l'atzar. Si fallem per majoria dimitirem la pretensió d'oracles:

Barcelona—Espanyol	2 a 2
València—Sevilla	1 a 1
Atlètic Madrid—Ràcing	3 a 1
Hèrcules—Madrid	Victòria mínima, Madrid
Betis—Ossassuna	2 a 0
Oviedo—Atlètic	3 a 1

Diffícil serà d'encertar el pronòstic de Lliga, però ens proposem divertir-nos amb els propis errors, puix que el futbol molt sovint renyeix amb la lògica, sense que això sigui dir que la lògica la portem nosaltres recolzada al braç.

* * *

Pere Ruiz, del qual és menager l'ex-boxador Paul Gay, es troba en situació magnífica per a combatre amb bon encert amb les primeres figures de la boxa. Darrerament, a la sala Wàgram de París, ha fet un matx nul amb Angelman, que els àrbitres van fallar favorable al francès amb grans protestes dels espectadors.

Estem convençuts que els àrbitres de boxa fan sovint el que més convé a les empreses, cosa que ací, a casa nostra, ha donat molt mal resultat; però que no sabem com anirà a París. Per a acreditar la suposició nostra, cal dir que Angelman està a punt de lluitar en el campionat mundial del pes mosca, i que Jeff Dickson, empresari que patrocinava la vetllada en què s'efectuà el combat Ruiz-Angelman, és el promotor d'aquest encontre.

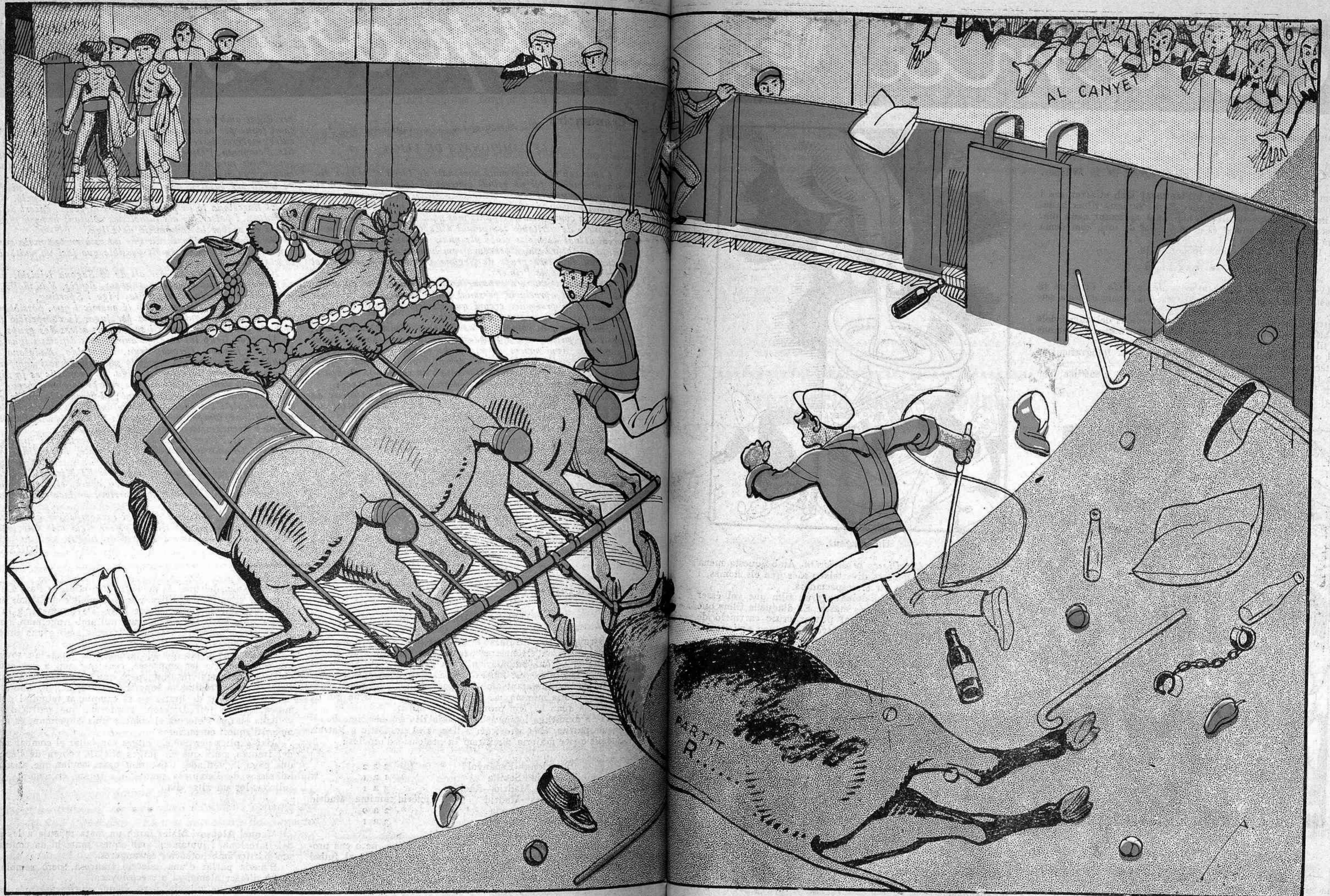
Això explica per què els jutges van fallar el combat a favor del francès, puix que els jutges oficials cobren de l'empresa que paga la vetllada, i per tant passa sovint que atenen els interessos de l'empresa perquè els tingui en compte per a sol·licitar-los un altre dia.

* * *

Manuel Alonso i Màier faran un matx revenja a les pistes del Barcelona, i juntament amb aquest matx hi ha contractats uns partits amb potències estrangeres.

S'havia parlat d'una selecció francesa, però sembla que haurà d'ésser alemanya o txecoslovaca.

Facin el que vulguin, però el que engrescarà més l'afició tenística, per damunt de tot, serà el matx Alonso-Màier.

Ara per ara ja prosseguen un

Cinema

Moltes estrenes, i, en conjunt, res.

* * *

URQUINAONA: *Por unos ojos negros*, de la Warner Bros.

Continúa la sèrie iniciada brillantment amb «Carrer 42» i continuada després amb «Wonder Bar». Aquests films ballables, lleugers i espectaculars s'han anat aprimant cada dia. I ja es pot dir que aquest és el més prim de tots, com demà ho serà el que s'estreni.

La Dolors del Río anima la pel·lícula.

* * *

TIVOLI: *Origen del hombre y de la Vida*. Film de la Ufa, és el film més interessant que ens han donat aquesta setmana.

Intent de donar idea de les transformacions del món i dels seus habitants, un intent força reeixit dintre les limitacions d'un film.

El que cal lloar més del film, és la seva fotografia i la seva tècnica fotogràfica, admirables.

Es tracta d'un film documental d'iniciació científica, ben reeixit i ben útil.

Cal veure'l!

* * *

Els de la Caverna.

—No us sembla que el dia que hem passat a Montserrat ha estat magnífic?

--Ja ho crec ens hem pogut esbravar!

Un purgant.

FANTASIO: *Los Dioses se divierten*. Amb aquesta mena d'Amphitrió 39» els deus es diverteixen més que els homes, i en dir els homes volem dir els espectadors.

No és que el film sigui dolent, és un film que vol ésser lleuger i algunes vegades ho és massa. És d'aquells films que pot ésser trobat «sublim» per al primer crític carrincló de cinema que topeu, però que pels advertits és poc espiritual i pels no advertits els diu ben poca cosa.

Bé, Henry Garat, en la seva doble caracterització d'Amphitrió i Júpiter. Bé, la Florelle i Jeanne Boitel. La música de Franz Doelle és d'un Mestre Guerrero francesitzat.

* * *

FEMINA: *El cuarto núm. 309*.

Un film més: barreja d'humor i de detectivisme. El film té molts alentiments.

* * *

ASTORIA: *El Delator*, amb Victor MacLaglen i Heather Angel, marca Ràdio.

Una novel·la d'O. Flaherty posada en escena cinematogràfica i intensificada per la imatge.

O'Flaherty és un novel·lista trepidant. El film que s'ha tret d'«El Delator», trepida.

John Ford ha aconseguit una excel·lent plasmació del dramatisme d'aquesta lluita irlandesa del 1922. Dublín i els seus patriotes tenen, en la pel·lícula «El Delator», un gran relleu de vida, i es mouen com si visquéssim la plena lluita de la seva independència.

NU 12000000

«El Delator» fou un film remarcant en la «Biennale de Venècia». Hi havia una certa espectació per conèixer-lo. L'espectació no ha estat defraudada.

La casa «Ràdio» s'afiança cada dia més en els nostres mercats i això és més de remarcar quan algunes altres cases de noms ben alts semblen anar definitivament vers l'eclipsi.

* * *

MARYLAND o sigui «Terra de Maria Santíssima»: *Alta Escuela*, una cinta que sembla feta per al quèquisme dels habituals d'aquest cinema.

Hi ha oficials, duels, cavallistes d'alta escola, coses del honor i amors romàntics. Tot això fa un còctail d'un sabor entenedidor per als paladars de la gent «bien» que va a aquest blanquíssim i beneït cinema.

* * *

Ai, ai la Paramount, i el seu film que desacredita Espanya! I ja ho veuen: la marca d'«El signo de la Cruz» i de «Los Cruzados».

Suposem que aquest film incriminat també és anunciat amb allò: «Es un film Paramount».

Es un film Paramount i moixoní tothom.

Ja veurem què passa!

De moment, nosaltres ens hi hem fet un bon tip de riure!

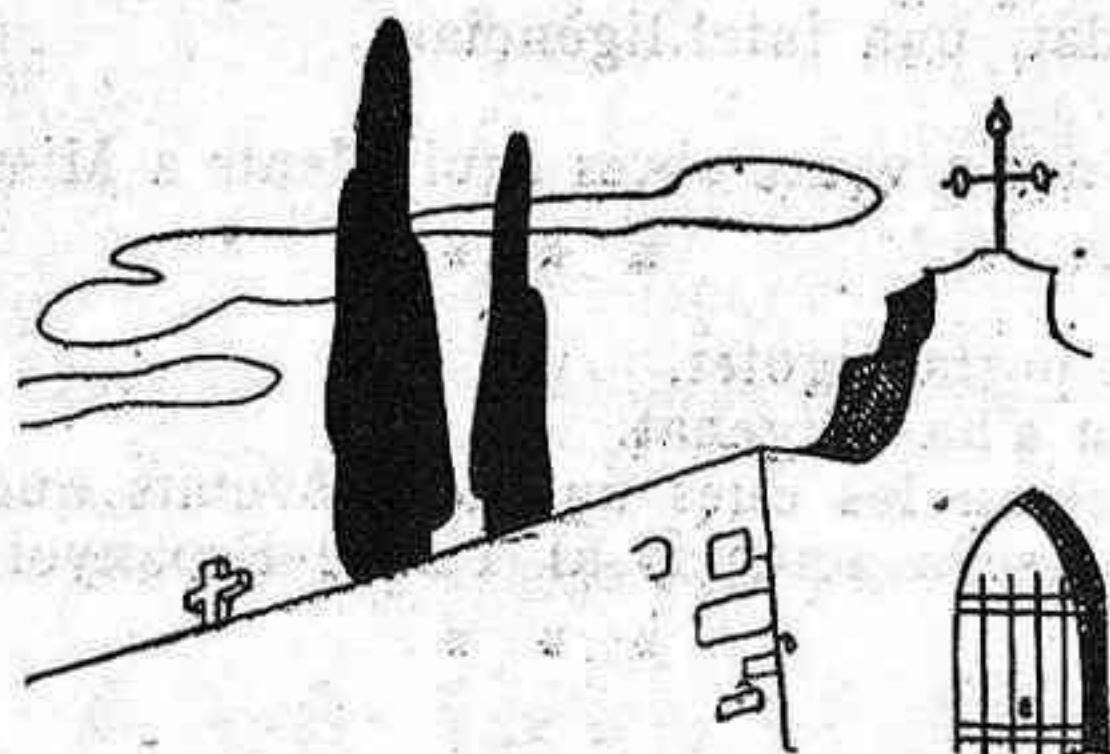
* * *

«Cinegramas», continua essent una magnífica revista nacional de cinema.

Croniqueta de la setmana

Madrid. — «Avui, el senyor Lerroux, ha rebut moltes visites.»

Això ho van publicar els diaris el dia 2 de novembre, dia dels Morts.

* * *

Barcelona. — «El Correo Catalán» dona compte de la fundació, a França, d'un club automobilístic, els socis del qual són capellans.

En aquest cas els atropellats tenen la seguretat de rebre els auxilis espirituals.

* * *

Barcelona. — «Ha estat nomenat Delegat de l'Estat a la Confederació Hidrogràfica dels Pirineus Orientals, el monàrquic senyor Bufalà.»

Tal com «bufen» les coses ja és possible tot: fins que «bufem» nosaltres fent d'escolans de cor al tal «Búfala».

* * *

Mèxic. — «Ha dimisit el càrrec d'ambaixador d'Espanya a Mèxic el «Milianu» Iglésias.»

L'home —i ha fet el que li calia fer— s'ha cregut en el deure de solidaritzar-se.

* * *

Barcelona. — Hem vist unes fotografies d'en Pombo en desembarcar a Vigo. Anava d'aviador mexicà.

El que ens ha estranyat és que no portés sabre!

* * *

Madrid. — «El senyor Bardagí ha dit qu'era fill de Bardajoz.»

El bo és que les autoritats de Tarragona l'havien felicitat com a tarragoní.

En què quedem: ¿és Bardagí o Bardallí?

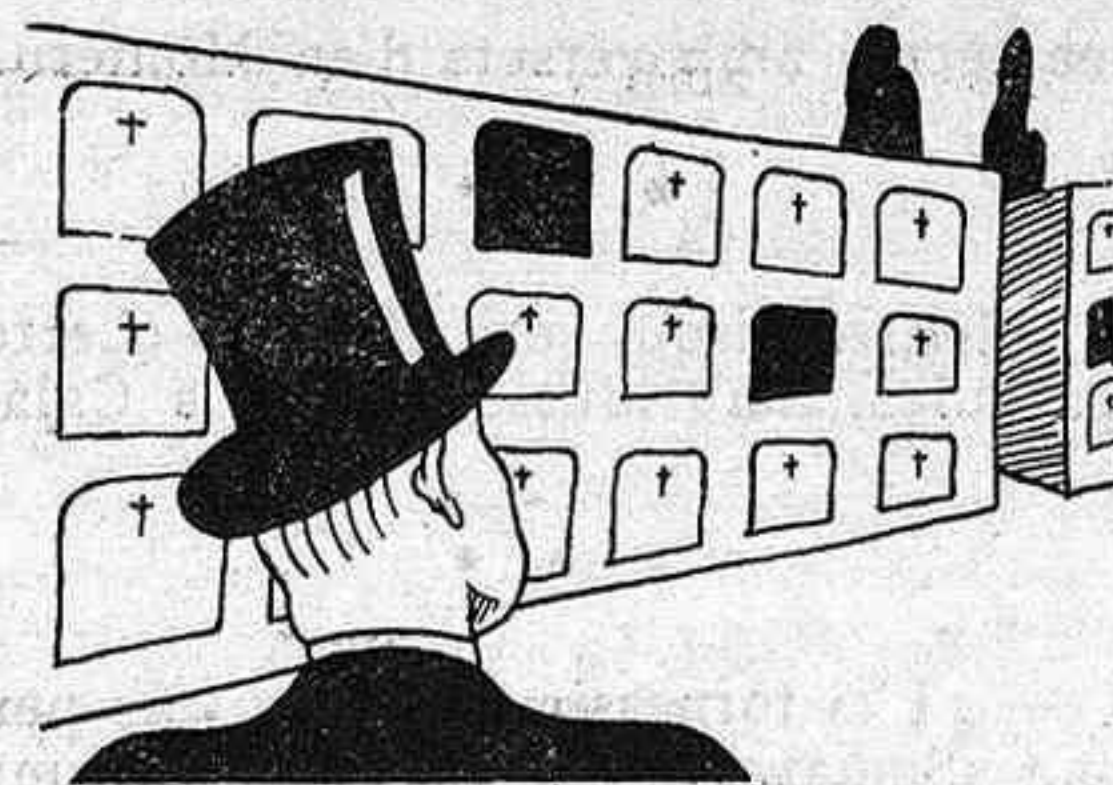
* * *

Madrid. — «Ha dit el senyor Lerroux que en arribar l'ocasió parlarà.»

Ves per què Strauss no es va poder esperar!

* * *

Barcelona. — L'Alcalde interí senyor Jaumar va visitar algunes tombes en el cementiri del S. O.»

Es sap que no va arribar a la tomba d'en Macià. Li devia fer respecte!

* * *

Madrid. — Paraules d'en Calvo Sotelo: «El sufragi, per a ésser fecund, ha d'ésser falsejat, car essent pur resulta revolucionari.»

Els plebiscits d'en Primo de Rivera anaven molt millor.

* * *

Barcelona. — «Lerroux no té hereus en vida.» Es veu que això del traspàs «inter-vius» no li acaba de fer el pes!

* * *

Barcelona. — «S'ha efectuat amb molt d'èxit un concurs de bolets.»

Aquest concurs l'havien d'haver celebrat a Madrid.

* * *

Barcelona. — Gaziol ha publicat un d'aquells seus grans articles, aquells articles tan divertits.

Ha donat alguns consells amb to dogmàtic... i no ha passat res.

* * *

Sevilla. — «S'ha declarat un incendi en una llibreria i s'han cremat sis mil volums del Caballero Audaz.»

Les pèrdues han estat insignificants.

* * *

Màlaga. — «Ha estat detingut el bandoler Tempranillo.»

Resultes d'anar per mals camins. S'havia de dedicar al joc!

* * *

Barcelona. — El ple del parti tradicional barceloní ha reiterat la seva confiança al senyor Pic i Pon.

Ningú no es podia pensar que passés altra cosa!

* * *

Madrid. — «El senyor Lerroux no parla per no fer perillar la República.»

Es no parlant que la pot fer perillar.

* * *

Madrid. — La majoria parlamentària es decompon així :
Ceda, 115. Agraris, 35. Lliga, 35. Radicals, 70.

Total, 225.

El Govern va tenir 163 vots.

Aturem-nos ! Quines xifres més eloqüents !

* * *

Barcelona. — «La Veu» aquests dies, continuà actuant de lerrouxista.

Li falta una secció amb versets d'en Montero.

* * *

Madrid. — «Mentre visqui serè el cap.» (Lerroux.)

Aquestes paraules, amb música de «Los Calabreses» faria molt efecte.

* * *

Barcelona. — ¿I si tornessim a organitzar per un dia d'aquests la segona «Semana de Lerroux, a Catalunya».

Se'n podria encarregar el mateix senyor Pic.

* * *

* * *

Barcelona. — Com tothom sap foren trencats uns vidres del Club Republicà del Passeig de Gràcia.

El que no sap tothom és l'exclamació d'en Pic en assabentar-se'n : —«¡ Sempre sóc jo qui paga el vidres trencats !»

* * *

Barcelona. — El senyor Codolar vol ésser Alcalde. El senyor Duran i Ventosa, també. El senyor de Jaumar, també.
¿No seria millor fer-ne l'«Artículos Numerados»?

* * *

Madrid. — L'Honori Maura ha fet l'elogi d'en Marquet. I ha remarcat que era l'amo del Ritz.

Honori Maura sap que el que no es paga amb «diners» es paga amb «dinades».

* * *

Barcelona. — Degut a la pressió que ha fet la Lliga, s'ha acordat posar el retrat d'en Güell i Barcigalupi a la Galeria de Catalans Il·lustres.

Recordem que en aquesta Galeria no hi figuren, ni Guimerà, ni Iglésies, ni Soler i Rovirosa, ni Duran i Bas, ni Maragall, ni el doctor Ferran, ni l'Albèniz, ni Gaudí, ni Fortuny, ni Granados, ni Pedrell, etc., etc.

TELÓ ENLAIRE

Hem sentit aquest judici sintètic de «Roser florit», de Josep M.ª de Sagarra.

Consti que no és nostre. Pertany autènticament a un espectador de l'obra, no pas crític professional :

—«La poca musiqueta que hi ha a «Roser Florit», és de Josep M.ª de Sagarra.

La lletra de l'obra, és de Josep M.ª Folc i Torres.

Repetim que no hem tret ni afegit res a la crítica espontània de l'espectador, un dels pocs espectadors d'aquest teatre.

* * *

Cal no invocar el patriotisme, en parlar del Teatre Català que fa la Nicolau.

La Nicolau no fa Teatre Català ; fa teatre en català.

Adhuc les obres d'en Segarra es pot dir que no són Teatre Català. Són obres fetes a empentes i tal com raja, encàrrec d'uns actors i actrius que diuen que fan Teatre Català.

Es farà Teatre Català a l'escenari que aplegui les diferents variants d'autors que té Catalunya !

* * *

Canvien els temps. El «Tenorio» es marceix.

Hem vist alguns Don Joans ben «calaveras» en el nostre popular Paral·lel. El que no hem vist és animació per veure'ls.

—«Mira que el Don Joan, el fa en Cumelles» —deia el dia de Totsants una noia a unes altres noies que formaven el seu grup. Però ni així !...

El grup de noies va resistir la temptació d'anar a veure en Cumelles, preferint la diversió d'anar al Cementiri.

Una idea per l'any que ve. ¿I si s'instal·lessin barraques per a fer el Tenori en el clos mateix de les tombes de la muntanya de Montjuïc ?

* * *

Tindrem temporada de Teatre en català a l'Espanyol.

Piu Daví ha dit a Julià Sorel, crític de «La Humanitat», que faria a l'Espanyol el que ha fet sempre : «teatre que tingui una bondat, una intel·ligència».

Entesos !

Preparem-nos a veure obres equivalents a Miss-Theri !

* * *

Pius Daví porta bigotet.

Maria Vila s'ha oxigenat.

Aquestes seran les dues úniques novetats que sembla que ens portarà la seva actuació al Teatre Espanyol.

* * *

—L'altre dia el ministre parlava de treure la censura.

—Però la censura no ho va deixar dir.

—Sí, i ara la Censura treurà aquesta facècia.

—T'asseguro que es pesca més al Congrés que a l'escullera.

Principal Palace.

Grans novetats!

«La Verbena de la Paloma», «El Dúo de la Africana» i «Molinos de Viento».

Es veu que ja només va al teatre la gent que vol recordar el 1885.

ODA A LA CIVILITZACIO

La immensa vastitud de les muntanyes
voltada pels silencis del desert,
percep al lluny el vol d'una ocellada
sinistra i monstruosa, que brilla com l'acer
que ronca quan s'apropa,
i a l'ombra del seu pas,
esmicola els poblats de les cabanes,
esventra els camps de blat,
xarbot de metralla els cors indígenes,
i destroça les cledes dels ramats.

Es el bateig de foc que us porta l'avançada
dels avions.

Darrera vénen tancs, canons, metralladores,
els gasos asfixiants, i estranys herois
que porten la careta, i al darrera...
la civilització.

Ja fa massa centúries, poble bàrbar
que vius la tradició dels teus passats,
i et dliures, ignorant, al fanatisme,
i ets esclau dels teus reis i de la fam.
Ja fa massa centúries,
poble africà,
que et calcines els ossos
dintre la febre morta de l'esguard.
Tenint terres prenyades de riqueses,
encara vas descalç,

i esperes assegut el fatalisme
amb l'arma llarga al braç.

I sereu tan feliços, sense pares,
sense esposes, ni fills, i sense llar,
que ens badareu l'entranya de la terra
on dormen enterrats els minerals,
i ens obrireu, suant, pous de petroli,
i ens caçareu ramades d'elefants.

Si pot més en vosaltres l'urc salvatge
que els benifets que us porten uns germans;
si us sembla explotació, ço que en nosaltres
es virtut de treball,
o us migreu, impotents, per la revenja
de les vostres perdudes llibertats,
els qui es sentin guerrers podran servir-nos
per anar a l'avantguarda a guerrear
contra els rebels ferotges
que fugitiu, no us volen al costat.

I quan tindrem el vostre territori
sota un protectorat,
i haurem civilitzat vostra barbàrie,
i humils. sereu com cal,
els nostres missioners, us daran robes,
un barret i calçat...

I alçarem una església en cada poble,
perquè el diumenge aneu amb devoció,
a pregar el nostre Déu, per regraciar-li
l'haver-vos dut la civilització.

FRANCESC ROSSETTI

ESQUELLOTS

Com que en qüestió de gustos no hi ha res escrit, sembla que els grecs, enduts per la fatalitat pròpia del seu país, que hom anomena de pega grega, han optat per la restauració de la monarquia.

Les aparences, però, enganyen, sobretot si es tracta de plebiscits organitzats per endegadors providencials de pobles.

La bomba! La bomba!

Sense anar més lluny, tothom sap el resultat del plebiscit que va imaginar-se el massa oblidat Miquel Primo de Rivera. L'èxit va ésser tan esclatant que àdhuc va votar pel manteniment de la Dictadura més gent de la que hi havia al cens. En canvi, pocs anys després es va girar la truita i encara no està girada del tot, malgrat de les esperances del senyor Gil-Robles, el qual aquests dies està sonant la «trompa intrèpida».

**

De les guerres que els europeus fan a la gent de les altres parts del món, a excepció, actualment, d'Amèrica que ja es couen ells mateixos el dinar, en diuen guerres de civilització.

Ara ens trobem amb una altra d'aquestes accions civilitzadores. Els avions destrueixen poblats i maten dones i criatures. Tot sigui per la civilització!

**

El senyor Pic i Pon, que ha batut el record dels «ex», va voler acomiadar-se d'una manera espectacular dels qui resten encara a la Generalitat i a l'Ajuntament.

Quin pas de comèdia es van perdre els autors de sainets que van a la percaça d'arguments! No hi va haver xampany, perquè l'acte era gairebé de dol, però no mancà el «llanto» a dojo.

El... civisme (no ve d'una lletra) del senyor Pic fou molt comentat i celebrat pels entrants i sortints de les cases respectives. En sortir, molts trobaven que les parets de Llotja no eren tan groixudes com hom les ponderava i que en qüestió d'epidermis, els elefants i els cocodrils tenen, certament, una pell molt fina.

**

Alexandre Lerroux i García ha manifestat solemniament que Joan Pic i Pon gaudeix de la seva absoluta confiança. Qui ho dubta? Pic i Pon és ben digne del partit radical i de les seves tradicions i, per tant, de la confiança del senyor Lerroux. Si així no fos, caldria posar en dubte l'essència i l'existència de tots i de cadascú.

**

La carlinada, naturalment, té tracte de favor. Com que són gent de bosc, els mítings els fan a fora. El darrer aplec l'han celebrat a Montserrat, a so de tabals i de cornetes.

L'acte va tenir tres moments o tres plats, com els àpats clàssics de les nostres fondes: sota, cavall i rei.

Primerament, la gran missa de campanya amb el consegüent sacrifici renovat de Déu Nostre Senyor a la salut del tradicionalisme feréstec. Després va venir el gran míting amb els esgarips que són del cas. La senyora Nogueron va cantar les virtuts de la mare espanyola. Es veu que les mares dels altres països són unes... El senyor Lamamié de Clairac (quin

nom per a una marca de xampany de vuit rals!) va dir que el camí dels tradicionalistes espanyols és el del sacrifici.

En efecte, tothom va mostrar-se amatent als màxims sacrificis i per tal de posar-ho en pràctica, se'n van anar a dinar. I amb aquest sacrifici final, i van tres, va acabar l'aplec de Montserrat.

**

Els enganxats en l'afer de l'«Straperlo» confien que mitjançant un joc, un altre joc, d'imponderables, de favors rebuts i de prometençes futures, aconseguiran sortir-ne en bé i justificar-se davant els ulls dels recelosos d'ara. No cal que s'escarassin. Estan ja jutjats definitivament per l'opinió pública. Ells i els seus encobridors fins ara. Quan hi hag' eleccions, ho veurem. I no s'hi valdrà que facin el joc de la carteta.

CORRESPONDENCIA

Au. — Ciutat. — El conte està molt bé; però és massa esbravat. Segurament vós mateix l'heu contat als amics i l'han divulgat extraordinàriament. A la vostra disposició sempre que volgueu.

Santiago Boy. — Ciutat. — Està bé, però ja fa quatre anys que no fem almanac.

Josep M. S'Afluixa. — Es molt dolent; pot enviar-ho a la Companyia Nicolau-Martori.

X. X. — Manresa. — Si ho signa i vol passar-se una temporada a la presó, li ho publicarem.

Pega Batista. — Ciutat. — Vostè no «pega» ni segells. ¡¡Paf!!

A. Reixach. — No l'enviem al cove, però anirà a la b...

J. T. — Manresa. — ¿Per què no paga?

Martí. — Manresa. — Pel mateix motiu. Compri-la a altres corresponsals d'aquest poble.

— Ahir era «El a ma en los labios.»

— Avui —ja en català—és l'urna entre el cor i la butxaca.

Compreu

L'Esquella

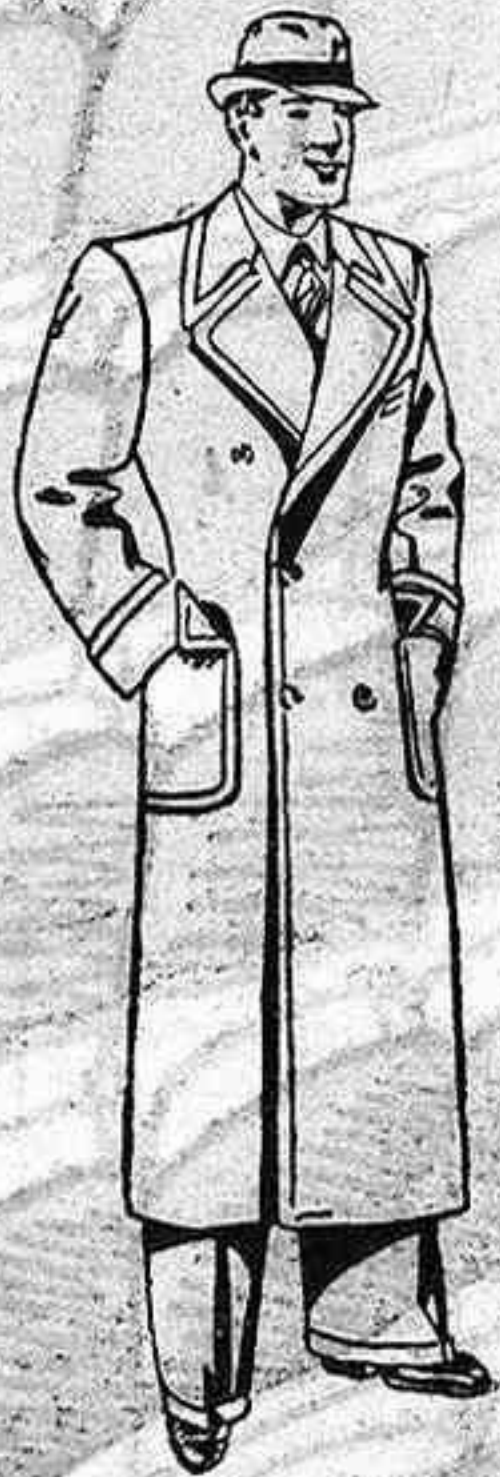
de la

Torratxa

GRANS LIQUIDACIONS I REBAIXES DE PREUS

Casa BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA

Amb ocasió de formidables compres amb baixes de preus, li permeten oferir-vos aquesta temporada grans avantatjes amb TRAJOS I ABRICS.

Els nostres aparadors són els més grans i més ben presentats de tot Barcelona d'indumentària masculina, i vos donaran reflexe exacte de la moda per escollir la elegància que més vos convingui.

Amb la CASA BASTIDA no hi poden res els seus competidors. Es la única casa que cada any veu augmentada la seva clientela i la xifra de negoci des de la seva fundació, gràcies a adoptar els gustos més moderns als sorprenents preus següents:

- 100.000 Trajos de 20 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 70 pessetes
- 100.000 Abrics de 25 a 50 pessetes i classe més superior de 60 a 75 »
- 100.000 Pantalons de 5 a 10 ptes. i classe més superior de 12 a 20 »
- 100.000 Impermeables Plumes, Trinxeres i Xecos des de 15 pessetes

SECCIO A MIDA

Tenim una secció que ens permet en cas de qualsevol compromís que necessiteu un trajo de carrer, dol o etiqueta escollint-lo al matí, el podreu tenir llest a la tarda.

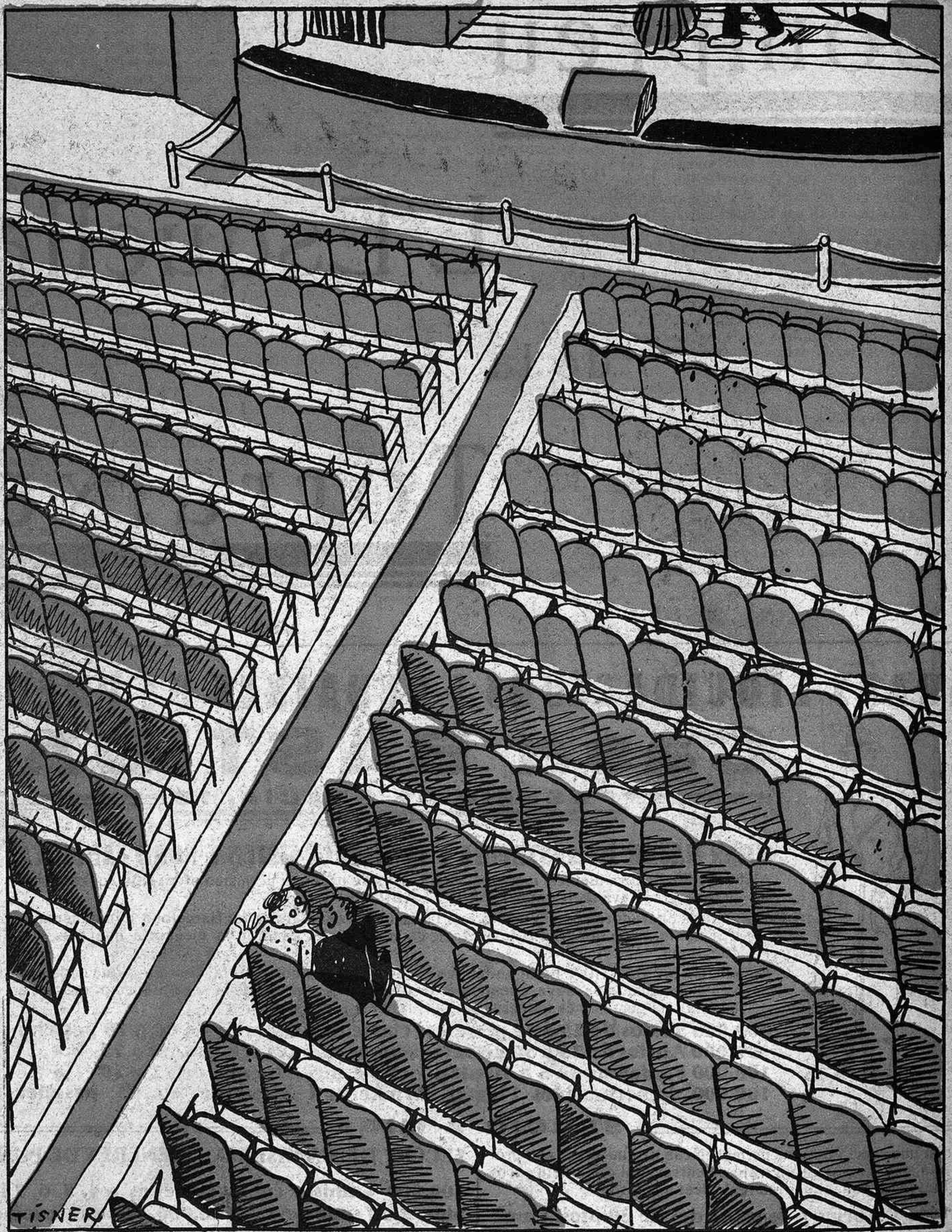
Trajos i Abrics a la mida des de 60 ptes. i amb classe superior des de 85 ptes. - Trajos etiqueta a mida, Fraks, Xaqués i Smokings desde 100 pessetes. - Trajos i Abrics de nen a mida, totes formes des de 30 pessetes

SECCIO DE CAMISERIA I GENERES DE PUNT

- 100.000 Camises confeccionades a 4, 5, 6, 7 i 8 ptes. molt superiors. - 100.000 Pijàmes confeccionats des de 6 ptes. i Bates des de 15 pessetes.
- 100.000 Mitjons fantasia i camisetes des de 1pta.

Obsequem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi i altres presents a proporció amb l'import de la compra

NOTA: Els que de fora de Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure i adjuntant 0'50 ptes. en segells, rebre figurins, mostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

AL CARRER DE CASP

- Que et sigui un exemple, fill meu.
- El què?
- Que no es pot anar amb males companyies.